

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 13. Infantes omnes, etiam fidelium, & piissimorum parentum, sine
Baptismo fluminis, & sanguinis morientes, secundùm communem
doctrinam veterum Patrum, damnantur ad ignem æternum, tametsi ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

ritur, quia sine dubio creditur, aliter eos in Christo omnino vivificari non posse. Et ferm. 14. de verb. Apost. c. 16. *Nemo vos fallat, Scriptura evidens est. Omnis generatus, damnatus. Nemo liberatus, nisi regeneratus.* Quod & alii Patres passim tradunt, significatque tanta quæ semper fuit Ecclesiæ matris sollicitudo, ad Baptismum parvulis procurandum. Quam sollicitudinem contraria opinio, si non omnino tollit, multum certe minuit, injectâ spe salutis parvulorum per aliquod extraordinarium divinæ misericordiæ supplementum.

168 Denique universa traditio infantes quoscumque, etiam piissimorum parentum, eorum Baptismum toto corde desiderantium, sine eo decedentes excludit à regno caelorum, non obstante voto illo parentum, ad inderubilitate Dei judicis Patres semper retulerant, quod non obstante illo parentum voto, infantes illi petirent: infantes verò parentum impiorum ad Baptismum pervenirent, & ad caelum pervenirent. *Illud mirum est* (inquit Augustinus de corrept. & grat. c. 8.) *& tamen verum, atque ita manifestum, ut nec ipsi inimici gratiæ Dei, quomodo id negent valeant invenire, quod filios quosdam amicorum suorum, hoc est regeneratorum, bonorum filiorum, sine Baptismo hinc parvulos exeuntes, quibus utique si vellet hujus lavari gratiam procuraret, in cuius potestate sunt omnia, alienat à regno suo, quod parentes mittit illorum: & quosdam filios inimicorum suorum facit in manus Catholicorum venire, & per hoc lavacrum introducit in regnum, à quo eorum parentes alieni sunt.* De dono persev. c. 12. *Quid dicam, quod parvulus aliquando, antequam illi per ministerium Baptismi succurri possit, expirat: plerumque enim septimantibus parentibus, & paratis Ministris, ut Baptismus parvulo datur, Deo tamen nolente non datur.* L. 6. contra Julian. c. 14. *Aliquando adoptas in filium, quem formas in utero immundissima femine: & aliquando non vult esse filium, quem format in utero filia sua. Ille quippe ad Baptismum nescio quâ provisione pervenit: iste repentina morte non pervenit. Atque ita Deus, in cuius potestate sunt omnia, facit esse in Christi consortio, quem formavit in diaboli domicilio: & non vult esse in regno suo, quem formavit in templo suo.* Similia habet l. 2. contra duas epist. Pelagian. c. 6. & alibi frequenter. Hoc autem in inderubilitate Dei judicis, & non parentum, vel istorum parvulorum, sed Dei voluntatem ibi refert, sicut & loco citato de corrept. & gratia, necnon l. 7. de peccat. merit. c. 21. Ita etiam Prosper epist. ad Rufin. Fulgentius l. 1. de verit. prædest. c. 12.

169 Manifestum est ergo alienam à mente SS. Patrum esse assertionem, quæ ponit, aliquos ex dictis infantibus salvari in fide & voto parentum, etiam in Provinciis (siquæ dentur) in quibus lex nova nondum est sufficienter promulgata, sed adhuc inculpate ignorata. In quibus eruditus quidam Neotericus disp. 5. de Bapt. dub. 1. n. 9. & seqq. & in Supplemento ad eundem locum, non bene censet Baptismum necessarium non esse necessitate mediæ, & sine eo infantes salvari posse per remedium legis naturæ, per fidem utique parentum. Quod mihi non videtur probabiliter sustineri posse, ob præmissa.

170 Neque generalem Christi sententiam rationabilis ipse limitat, quàm Cajetanus, vel Gerson, vel alii de quibus supra. Maxime cum tota ratio ipsius sit, quod Deus impossibilia non jubeat. Quod (inquit) alioqui faceret. Miror virum doctissimum non advertisse rationem istam prorsus levem esse, 1°. quia sicut Deus impossibilia non jubeat, fidem actualem Trinitatis, vel Incarnationis, omnibus adultis peccatoribus necessitate mediæ necessarium faciendo, etiam in Provinciis, in quibus necessitas ista inculpate ignorari supponitur, jux-

Tom. III.

ta dicenda n. 195. Ita nec Baptismum in dictis Provinciis in re, vel in voto necessarium faciendo.

2°. Sicut Deus impossibilia non jubeat, Baptismum necessitate mediæ necessarium faciendo infantibus, necessitatem istam non solum inculpate ignorantibus, sed nec cognoscere valentibus, nec Baptismum per se sibi procurare valentibus, nec per parentes suos (v. g. in casu quo nulli diligentia parcent ad Baptismum infantibus suis procurandum, nec tamen ad Baptismum ipsos perducere valent) ita nec illam necessitate mediæ necessarium in dictis Provinciis faciendo.

3°. Quia illi qui in dictis Provinciis pereunt, defectu alicujus necessariæ necessitate mediæ inculpate ignorati, non pereunt propter omissionem seu transgressionem præcepti observati impossibilis, sed vel ob originale peccatum, vel ob actuale, sine cuius remedio à Deo unice instituto decedat. Omissio namque remedio necessitate mediæ necessario, sive ad justificationem, sive ad salutem, justificatio vel salus obtineri non potest, sive interim remedium illud culpate, sive inculpate omittatur, ut constat ex definitione necessarii necessitate mediæ.

Simile Deus remedium instituit pro tempore legis naturæ, uti & circumcissionem pro tempore legis scriptæ: quæ siquis Judæus uteretur tempore legis novæ, tamen legem novam supponeret invincibiliter & inculpabiliter ignorare, per eam à peccato originali non liberaretur, nec salvaretur. Nec oppositum sine errore dici potest. Quia ad hoc Deus circumcissionem non instituit nisi pro tempore legis scriptæ, nec ultra id tempus hanc eam efficaciam dedit. Nec inculpata ignorantia, quæ ignoraretur tempus istud amplius non esse, dare potest circumcissioni efficaciam ultra tempus, pro quo solo Deus efficaciam istam ipsi dedit, ut per se manifestum est. Illa proinde opinio non magis probabilis est, quàm supradicta opinio Cajetani, quàm Pius V. à Commentariis ipsius jussit expungi, nec magis quàm opinio Campanellæ apud Caramuelem Theol. Fundam. resolutivæ n. 185. dicentis: *infantes Catholicorum, qui moriuntur sine Baptismo, in fide parentum salvari.* Quam opinionem erroneam esse, negari non potest.

Dicendum ergo generatim, & absque exceptione, cum S. Thoma quodlib. 6. n. 4. quod in pueris nondum habentibus usum rationis, non potest esse motus fidei, & dilectionis, aut propositam suscipiendi Baptismum. Et ideo non possunt salvari, nisi per Baptismum aque, vel per Baptismum sanguinis, si propter Christum occiderentur, ex quo non solum Christiani, sed etiam Martyres fiunt, ut Augustinus dicit de Innocentibus. Et sic patet quod puer in deserto moriens sine Baptismo (tamen illis in circumstantiis impossibili) salutem non consequatur. Quæ in contrarium obijciuntur, soluta habes l. 1. c. 13.

CAPUT XIII.

Infantes omnes, etiam fidelium, & piissimorum parentum, sine Baptismo fluminis, & sanguinis morientes, secundam communem doctrinam veterum Patrum, damnantur ad ignem æternum, tamen missimè præ cæteris peccant.

174 Omissis Pelagianis, qui dictis infantibus pro miserunt vitam æternam, extra regnum caelorum, quorum errorem jamdudum Ecclesia condemnavit: nonnullorum Catholicorum Doctorum opinio est, infantes sine Baptismo decedentes, non damnari poenâ sensus, sed damni dumtaxat. Ita S. Thomas, S. Bonaventura, Scotus, nosse Baconius, & multi Recentiores. Ita quidem, ut juxta S. Thomam in 2. dist. 33. q. 2.

H

- a. 2. ex poena damni non sicut afficiendi tristitia, tamen poenam damni subituri sint in inferno, juxta Florentinum, dicens: *illorum animas, qui in mortali peccato, vel solo originali decedunt, in infernum descendere*. Per infernum tamen Bonaventura, Richardus, Abulensis, & nonis Baconius, Michael à Bononia, Lezana, &c. non intelligunt infernum damnatorum, sed locum subterraneum ab eo distinctum, qualis fuit lymbus SS. Patrum.
- 175 Imò Salmeron in cap. 5. ad Rom. alique Noviores censent eos victuros super terram, naturalique beatitudine ibi fruturos, angelicis quoque visionibus recreandos. Scotus etiam naturalem ipsius beatitudinem aliquam concedit, saltem imperfectam. Quam non pauci Recentiores sequuntur.
- 176 Sed in contrarium est communis sententia Conciliorum, veterumque Patrum. Siquidem de fide est quod dicti infantes, utpote non regenerati, non intraturi sint in regnum caelorum. Ergo (inquit Augustinus serm. 14. de verb. Apost.) *ibunt in ignem aeternum: qui enim non erunt in regno, procul dubio in ignem aeternum ibunt*. Neque enim dici potest (ait Gelasius Papa epist. 7.) *quod non renati infantes tantummodo in regnum caelorum ire non valeant, non autem aeterna damnatione puniantur*. Tamen enim potest recte dici, *parvulos, sine Baptismo de corpore exeuntes, in damnatione omnium mississimi futuros: multum fallit, & fallitur, qui eos in damnatione praedicat non futuros*. In damnatione utique ignis. Ut enim arguit citato serm. 14. de verb. Apost. *venturus est Dominus, & judicaturus de vivis, & mortuis, sicut Evangelium loquitur, duas, non tres, partes facturus est, dextram & sinistram. Sinistris dicitur: Venite benedicti Patris mei, percipite regnum, &c. Nullus relictus est medius locus in Evangelio novimus. Ecce in dextra regnum caelorum est. Qui ibi non est, in sinistra erit. Quid erit in sinistra? Ite in ignem aeternum. Qui non in dextra, procul dubio in igne aeterno. Igitur, quando confiteris parvulum non futurum in regno, fatearis futurum in igne aeterno.*
- 177 Concinit Augustino Fulgentius l. de fid. ad Petr. c. 27. in tantum ut velut fidei orthodoxae dogma tradens, uti vidimus to. 1. l. 10. p. 3.
- 178 Concinit & S. Alcimus Avitus Viennensis Archiepiscopus. Cujus verba ibidem exhibuimus ex carmine de castitatis laude ad Fulcinam fororem.
- 179 Nec dissentit Gregorius Magnus, sed opinioni quae contendit poenam sensus soli peccato actuali debitam, cum Patribus antè relatis aperte contradicit his verbis: *Nonnulli prius à praesenti luce subtrahuntur, quam ad proferenda bona, malavè merita activa vite perveniunt. Quos quia à culpa originali Sacramenta salutis non liberant, & hic ex proprio nihil egerunt, & illuc ad tormenta perveniunt. Et infra: Perpetua tormenta percipiunt, qui nihil ex propria voluntate peccaverunt. Non dissentit etiam Isidorus l. 1. sent. 22. dicens: Pro solo originali huius in inferno recenter nati infantes poenas, si renovati per lavacrum non fuerint.*
- 180 Igitur non baptizatis parvulis nemo promittat inter damnationem ignis, regnumque caelorum, quietis, vel felicitatis cuiuslibet, & ubilibet quasi medium locum, inquit Augustinus lib. 1. de orig. anim. c. 9.
- 181 Haec eo dicta sunt, ut fundatissimo timore aeternae calamitatis, quae infantes manet, si ex hoc saeculo non regenerati discedant, expurgentur plerumque matres, quae suos infantes isti quotidie exponunt miseriae, dum crudeli intemperantia vel gula, vel libidinis, illos nondum natos in uteris suis extinguunt, vel crudeli negligentia illos nondum renatos in sinu suo extinguunt, vel praefocant, vel citò baptizari non procurant. Quam etiam ob causam arguendae veniunt plures oblectrices, debitum baptizandi modum, vel formam ignorantes, ac per hoc plures infantes probabili, imò certo aeternae damnationis periculo exponentes.
- Nec dictis infantibus ad evadendum ignem, 182 vel tristitiam aeternam proderit mitior opinio sancti Thomae, si falsa sit. Nec nostra erga parvulos pietas & misericordia ipsos à damnatione, aeternae tristitia & calamitate liberabit in Dei iudicio, in quo, juxta Scripturarum oracula, Sanctorumque traditionem Christus sententiam profert. Videri potest Florentio Conrui Archiepiscopo Tuamensis in Hibernia, in libro de hac re edito anno 1624. ubi plura ad idem probandum ex Scripturis & Patribus argumenta profert, contrariaeque doctae & solidè dissolvit. Plura etiam de hac quaestione à nobis dicta videri possunt to. 1. l. 10. suprà relato.

CAPUT XIV.

Dispositiones ad Baptismum suscipiendum adultis necessariae. Ubi fuse de necessitate amoris Dei propter se, ad Baptismum fructuosè recipiendum.

AD Baptismum validè suscipiendum nulla alia dispositio in adultis requiritur, nisi consensus ipsorum, seu voluntas recipiendi Baptismum. Quam quidem voluntatem necessariam esse constat ex dictis lib. 1. c. 21. docetque sanctus Thomas q. 68. a. 7. *Ex parte baptizati requiritur voluntas, seu intentio suscipiendi Sacramentum. Quae si in adulto deesse (ait ad 2.) esset rebaptizandus*. Tamen is qui terroribus & supplicis inductus consentit Baptismo, validè equidem baptizetur, prout Innocentius III. ab Arelateni Episcopo interrogatus respondit cap. maiores de Baptismo, exemplificans in Judaeis sub Catholico Rege Sisebuto baptizatis, qui ad id eorum sub poena flagellationis & exilii, tandem Baptismum susceperunt. Et rationem dat Pontifex, quia licet talis non vellet si posset impune, adeoque dici posset conditionatè nolens, absolute tamen vult & consentit. Siquis tamen semper maneret invitus, nec terroribus aut supplicis induci posset ad consentium, non valeret Baptismus ipsius, ut idem Pontifex declaravit ibidem. Idem constat ex cap. de Judaeis dist. 45.

Ad licitam tamen & fructuosam Baptismi susceptionem adultis non sufficit consentire, sed oportet eos instrui de mysteriis & obligationibus Religionis Christianae, juxta illud: *Docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, &c. Matth. & Marci ult.*

oportet credere. Quia qui non crediderit, 185 condemnabitur, ut dicitur ibidem. Et Apostolus Hebr. 11. *Accedentem ad Deum oportet credere quia est, & quod inquirentibus se remuneratur sit*. Item: *Sine fide impossibile est placere Deo*. Et Act. 8. *Si credis ex toto corde, licet te baptizari. Et respondens ait: Credo Filium Dei esse Jesum Christum*. Et necessitate mediè addeò necessarium esse credere explicite Deum esse, & Remuneratorem esse, atque insuper mysterium Trinitatis, & Incarnationis, ut qui sine ista fide baptizatur, non iustificetur, tamen supponeretur mysteria illa invincibiliter, seu inculpate ignorare (quod an fieri possit non est opus hic disputare) uti constat tum ex dictis to. 2. de fide, tum ex definitione necessarii necessitate mediè. Unde Rom. 3. dicitur, quod *justitia Dei est per fidem Jesu Christi*. Sed & Tri-